

SZÖVETSÉGI HIT

Június 12., szombat délután

A zsidók azt tanították, hogy a bűnösnek először meg kell bánnia bűneit, mielőtt Isten szeretetével felé fordulna. Véleményük szerint bűnbánattal érdemeket lehet szerezni Istennél. Ebből kiindulva a farizeusok döbbenet és haraggal kiáltották: „Ez bűnösöket fogad magához!” Azt képzelték, hogy Jézus csak a bűnbánókat engedheti közel magához. Krisztus azonban azt tanítja az elveszett juhról szóló példázatban, hogy üdvösségünk nem azon múlik, hogy mi keressük Istent, hanem azon, hogy Ő keres minket. „Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak.” (Róm 3:11–12) Nem azért térünk meg, hogy Isten szeressen minket, hanem Isten kinyilatkoztatta irántunk való szeretetét azért, hogy megtérjünk.

Amikor az eltévedt juh végre hazajut, a pásztor örömeinkben fejezi ki háláját. Összehívja barátait és szomszédait. Ezt mondja nekik: „Örvendeztetek énvelem, mert megtaláltam az én juhomat, amely elveszett.” Amikor tehát a juhok nagy Pásztora megtalál egy tévelygőt, a menny és a föld hálaadásban és örömeinkben egyesül. – *Krisztus példázata*, 189. o.

Mikor a bűnbánó, megtört szívű bűnös fölismeri Krisztus érte hozott engesztelését, mint az erre és az eljövendő életre szóló egyedüli reménységét, a bűnei bocsánatot nyernek. Ez a hit általi megigazulás. [...]

A bűnös eltévelyedhet, Isten mégsem veti el irgalmatlanul. Ám egyedüli reménysége az Isten iránti bűnbánat és az Úr Jézus Krisztusba vetett hit. Az Atya előjoga megbocsátani vétkeinket és bűneinket, mivel Krisztus vette magára, kimentve minket, igaz életét tudva be nekünk. Áldozata teljes elégtétel a törvény elvárására.

A megigazulás a kárhozzátás ellentéte. Isten határtalan kegyelmét gyakorolja a teljesen érdemtelenek iránt. Jézusért megbocsátja gonosz-

ságunkat és bűneinket, aki elfedező áldozat lett bűneinkért. A Krisztusba vetett hit által a törvénszegő bűnös Isten kedvezésébe s az örökélet erős reménységébe lép. – *A Te Igéd igazság, VI. köt., 1070. o.*

Hitben kell élnünk, mert hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. [...] Minden lélek előjoga gyakorolni a hitet Jézus Krisztusban. A tiszta lelki élet csak akkor kezdődhet el, ha a megbékélést hozó Krisztus által a lélek teljes mértékben enged Isten akarátának. Nagy előjogunk, hogy a Szentlélek átformáló erejére hagyatkozhatunk. Hitünk gyakorlásával közösségünk van Jézus Krisztussal, mivel Ő mindazok szívében kész lakozni, akik szelídek és alázatosak. Szeretet által munkálkodó és lelket megtisztító hittel rendelkeznek, amely békét szerez a szív számára, és elvezet az önmehtagadás útjára. – *This Day With God, 359. o.*

Június 13., vasárnap – Gondolatok a Golgotáról

Krisztus halála: Isten nagy szeretetének bizonyítéka, üdvösségünk záloga. A kereszténytől megvonni a keresztet, annyit jelentene, mint kioltani a napot az égen. A kereszt közelebb visz bennünket Istenhez, és kiengesztel vele. Az atyai szeretet gyöngéd részvételével tekint Isten az Ő Fiának gyötrelmeire, amelyeket elszenvedett azért, hogy az embereket megmentse az örök haláltól. Bennünket pedig elfogad szeretett Fiában.

A kereszt nélkül nem lehetne az embernek közössége az Atyával. Minden reménységünk benne gyökerezik. Róla sugárzik az Üdvözítő szeretetének fénye, és ha a bűnös a kereszt tövéből felnéz arra, aki megmentéséért meghalt, teljes örömmel örvendhet, mert bűnei megbocsáttattak. Hittel térdelve a kereszt alá, eléri azt a legmagasabb helyet, amelyet ember a földön elérhet.

A kereszt által tudjuk, hogy az Atya végtelen szeretettel szeret bennünket. Csodálhatjuk-e, hogy Pál így kiáltott fel. „Nekem pedig ne legyen másban dicsekvésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében.” (Gal 6:14) Kiváltságunk, hogy dicsekedjünk a kereszttel; kiváltságunk, hogy magunkat teljesen átadjuk annak, aki önmagát odaadta érettünk. Arcunkon a Golgotáról áradó fény sugaraival mehetünk embertársaink közé, hogy közvetítsük a világosságot azok számára, akik még a sötétségben vergődnek. – *Az apostolok története, 209–210. o.*

Hány embernek van helyes felfogása Krisztus keresztségével kapcsolatban? Hányan tanulmányozzák és ismerik igazi jelentőségét? Krisztus keresztsége nélkül sem a világ, sem a keresztények nem léteznének. [...] Mindenkinek meg kell értenie, hogy mit jelent dicsekedni Krisztus keresztségével. Ezt a keresztet bátran, férfiasan kell hordoznunk. [...]

A legmagasztosabb tudomány, amit megtanulhatunk, a megváltás tudománya. Ha helyesen értelmezzük, a golgotai kereszttel az egyedüli igazi filozófia, tiszta és szeplőtlen vallás. Benne rejlik minden hívő számára az örökélet reménye. Kitartó, fáradtságot nem ismerő törekvéssel kell tanítást tanításhoz csatolva elsajátítanunk, míg be nem vésődik az elménkbe. Mivel ez a tudomány ma pontosan olyan, mint Pál idejében volt, az apostolhoz hasonlóan nekünk is teljes mértékben meg kell értenünk. – *Sons and Daughters of God*, 231. o.

A megfeszített Megváltóra tekintve még teljesebben fogjuk fel annak az áldozatnak a nagyságát és értelmét, amelyet a mennyei Fenség hozott a világért. Az üdvözítés terve előttünk dicsőül meg, és a Golgota gondolata eleven és szent érzelmeket ébreszt fel a szívünkben. Szívünkben és az ajkunkon Istennek és a Báránynak szóló dicséret zendül. Igen, mert gőg és önimádat nem burjánozhat többé a lelkünkben, ha frissen tartjuk meg abban a Golgotán lejátszódó események emlékét.

Akik Üdvözítőnk összehasonlíthatatlan szeretetére tekintenek, azoknak gondolatai megnemesednek, a szívük megtisztul, és jellemük átalakul. Elindulnak, hogy világosság legyenek a világ számára, és bizonyos mértékben visszatükrözzék Istennek ezt az irántunk való titokzatos szeretetét. – *Jézus élete*, 661. o.

Június 14., hétfő – A szövetség és az áldozat

Csodálatos, majdnem túl csodálatos az emberi megértés számára a Megváltó értünk hozott áldozata, melyet a múltban a szentélyszolgálat áldozatai vetítettek előre. Erre az áldozatra nagy szükség volt. Szívünk meglágyul, amikor felismerjük, hogy Krisztusnak örök jólétünk biztosítása érdekében kellett szenvednie. [...]

Az Atya egyszülött Fián kívül senki nem ajánlhatott fel olyan áldozatot, mely mindazok megtisztítására alkalmas lett volna, akik – bármilyen bűnösök és szentségtelenek is – engesztelő áldozatként fogadják el

a Megváltót, és engedelmeskednek a mennyei törvénynek. Semmi más nem állíthatta vissza az embert Isten pártfogásába. [...]

Megváltónk megfizette értünk a váltságdíjat. Senki számára nem szükségszerű, hogy Sátán szolgálja legyen. Krisztus mindenható támogatóként áll mellettünk. „Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen, és hű főpap... Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” (Zsid 2:17–18) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 309. o.

A sötétség serege ott állt, hogy a lehető legsúlyosabbnak, mélyebbnek és borzalmasabbnak tüntesse föl a bűnt. Istengyűlölete, Isten jellemének meghamisítása, tiszteletlensége, Isten kormánya törvényének megvetése és gyűlölete által Sátán egetverővé tette a gonoszságot, hogy Isten Fia, aki az elveszett világot törekedett megmenteni, összeroppanjon a bűn átka alatt. Annyira meg akarta duzzasztani a bűn árját, hogy lehetetlennek tűnjék az engesztelés. A résen álló ellenség erőfeszítése, hogy a törvényszegés roppant nagyságát Jézus elé teregesse, olyan éles fájdalmat okozott neki, hogy úgy érezte, nem tud megmaradni az emberek között. [...] Az igazságszolgáltatás kardja ki volt húzva hüvelyéből, s Isten gonoszság elleni haragja az ember helyettesén, Jézus Krisztuson, az Atya egyszülöttén nyugodott meg.

A Gecsemáné kertben Jézus az ember helyében szenvedett, s Isten Fiának emberi természete roskadozott a bűntudat rettentő borzalma alatt, míg csak vértelen, reszkető ajkáról föl nem szakadtak a szavak: „Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; de ha nincs más mód, mellyel a bukott ember megmentése megvalósítható lenne, ne az legyen, ami én akarok, hanem amit te.” Az emberi természet ott, akkor meghalt volna a bűntudat borzalma alatt, ha mennyei angyal meg nem erősítette volna Őt a gyötrelém elviselésére.

Az a hatalom, mely az imént megtorló igazságszolgáltatással sújtotta le az ember helyettesét és kezesét, ugyanaz volt, mint amelyik most megtartotta és támogatta a szenvedőt, az azon harag rettenetes súlya alatt roskadozó Emberfiát, mely a bűnös világot sújtotta volna. Az Isten törvénye megrontói fölött elhangzó halálos ítéletet Krisztus szenvedte el. – *A Te Igéd igazság*, V. köt., 1102–1103. o.

Június 15., kedd – Ábrahám hite, 1. rész

Ugyanezt a szövetséget újíttotta meg Isten Ábrahámmal a következő ígéletben: „És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetiségei...” (1Móz 22:18) Ez az ígélet Krisztusra mutatott. Így fogta ezt fel Ábrahám is (lásd: Gal 3:8, 16), és bűnei bocsánatáért Krisztusban bízott. Ez volt az a hite, amelyet Isten igazságul számított be néki. Az Ábrahámmal megújított szövetség Isten törvényének tekintélyét is fenntartotta. Az Úr azt mondta Ábrahámnak: „[...] Én a mindenható Isten vagyok, járv énélőttem, és légy tökéletes.” (1Móz 17:1) Isten a következőképpen tett tanúbizonyságot hűségese szolgáljára: „Hallgatott Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet.” (1Móz 26:5) – *Pátriárkák és próféták*, 370. o.

Az imádkozónak olyan hittel kell rendelkeznie, amely lemond bármiféle önbizalomról, és mindenben Isten végtelen hatalmára támaszkodik.

Az egyszerű, önmegtágadó hitnek semmi külső erő nem veheti át a helyét. Mi csupán bele tudunk egyezni abba, hogy Krisztus elvégezze bennünk ezt a munkát. Következésképpen tehát legyen lelkünk imája a következő: „Uram, vedd a szívemet, mert én képtelen vagyok átadni azt neked! De a te tulajdonod. Őrizd meg tisztán, mert én erre képtelen vagyok. Adj nekem üdvösséget annak ellenére, hogy gyenge és helytelen természettel rendelkezem. Formálg, csiszolg, és emelj fel szereteted szent légkörébe, hogy ez a szeretet átjárhassa a lelkemet.”

Az önmegtágadásra nem csak a keresztényi élet kezdetén van szükség. A menny felé vezető úton minden lépésnél meg kell újítanunk. Jó cselekedeteink egy rajtunk kívülálló erőttől függenek. Szükséges tehát, hogy szívünk folyamatosan keresse Istent, vallja meg töredelmesen a bűneit, s alázza meg magát az Úr előtt. Csak a szüntelen önmegtágadás és az állandó Krisztushoz ragaszkodás révén lehetünk biztosak a járásunkban. – *Reflecting Christ*, 260. o.

Az igazság(osság) a törvénynek való engedelmség. A törvény igazságot követel, és ezzel a bűnös tartozik a törvénynek, de képtelen annak megadására. Egyedül hit által igazulhat meg. Hit által Istenhez hozhatja Krisztus érdemeit, és az Úr a bűnösnek tulajdonítja Fiának engedelmségét. Isten elfogadja Krisztus igazságát az ember elégtelensége helyett. Elfogadja és megigazítja a bűnbánó, hívő lelket. Meg-

bocsátja büntetteit, és úgy bánik vele, mintha igaz volna. Úgy szereti, mint saját Fiát. Ekként tulajdoníttatik a hit igazságként, majd a bűnbocsánatot nyert lélek továbbjut kegyelemből kegyelembe és világo sságról nagyobb világo sságra.

A hit érintése megnyitja előttünk az isteni erő és bölcsesség kincsházát. Isten ekként hajtja végre kegyelmének csodás tetteit porból lett eszközein keresztül. Erre az élő hitre van ma szükségünk. Legyünk bizonyosak abban, hogy Jézus valóban a mienk, és az Ő Lelke tisztogatja és finomítja szívünket. Ha Krisztus követőinek valódi hite volna, amely szeretettel és szelídséggel párosul, hatalmas munkát végezhetnének el. Munkájuk gyümölcse Isten dicsőségét szolgálná. – Isten csodálatos kegyelme, 265. o.

Június 16., szerda – Ábrahám hite, 2. rész

Tanulnunk kell Krisztus iskolájában. Egyedül az Ő igazságossága jogosíthat fel minket a kegyelem szövetségének áldásaira. Régóta vágyunk és törekszünk elérni ezeket az áldásokat, de nem nyertük el őket, mert azt az elképzelést melengettük magunkban, hogy képesek vagyunk tenni valamit azért, hogy méltókká váljunk az áldásokra. Túlságosan önmagunkra tekintettünk annak elhívése helyett, hogy Jézus élő Megváltó. Ne gondoljuk, hogy saját kegyességünk és érdemeink megmenthetnek bennünket! Üdvösségünk egyedüli reménysége Krisztus kegyelmében van. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 351. o.

A cselekedeteink nem biztosítják számunkra a belépést a mennybe. A végtelen áldozat elégséges a hívő számára. Isten szeretete lelkesíti a hívő embert, és készíti új életre. Aki az élet vizét issza, betöltekezik az új ország borával. A Krisztusba vetett hit képezi az eszközt, amely által a hívő megfelelő lelkiületet és ösztönzést nyer. Aki Jézusra, hite szerzőjére és bevégzőjére tekint, az megláthatja a menny jó ságát és elveit. Ne az emberekre, hanem Istenre nézzetek! Ő a ti mennyei Atyátok, aki türelemmel hordozza tehetetlenségeteket, és aki kész megbocsátani és meggyógyítani benneteket. – *The Advent Review and Sabbath Herald, 1894. március 20.*

Krisztus a dicsőség udvarából jött le a bűntől szennyes világra, és emberi szintre alázta meg magát. Azonosította magát gyengesége-

inkkel, s hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett. Krisztus igaz jellemet tökéletesített a földön. Nem a maga javára, mert az Ő jelleme tiszta és szeplőtlen volt, hanem a bukott emberért. S most felajánlja jellemét annak, aki hajlandó elfogadni azt. A bűnösnek a bűnei elhagyása, a Krisztusba vetett hit, és az Isten tökéletes törvénye iránti engedelmesség által Krisztus igazságos tetteit tudják be, ezek az ő igaz tettei lesznek, és nevét bejegyzik a Bárány életkönyvébe. Isten gyermekévé, a királyi család tagjává válik. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 371. o.

Drága az a gondolat, hogy Krisztus igazságát nekünk tulajdonítják, nem bármiféle érdemünkre való tekintettel, mert Isten ingyen ajándéka ez. Isten és az ember ellensége nem akarja, hogy ezt az igazságot tisztán hirdessük, mert tudja: hatalmának elvesztését jelenti, ha az emberek tökéletesen elfogadják. Ha az elmén annyira tud uralkodni, hogy kétely, hitetlenség és sötétség keríti hatalmába azokat, akik Isten gyermekének tartják magukat, akkor kísértéseivel legyőzheti őket.

Az az egyszerű hit bátorítson bennünket, amelyet Igéjében élénk tár. Isten népének olyan hite legyen, amely megragadja az isteni erőt: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez.” (Ef 2:8) – *Az evangélium szolgálói*, 161. o.

Június 17., csütörtök – Az ígéretekre hagyatkozni

Van egy bizonyíték, melyet mindenki – a legműveltebb és legtanulatlanabb is – megragadhat: ez a tapasztalatok bizonyítéka. Isten mindnyájunknak alkalmat ad, hogy ígéreteinek igazságáról meggyőződhesünk. Meghívása így hangzik: „Éreztétek és lássátok meg, hogy jó az Úr!” (Zsolt 34:9) Ahelyett, hogy mások szavára bíznanék magunkat, győzdjünk meg róla személyesen. Az Úr megígérte: „Kérjétek és megkapjátok” (Jn 16:24); és ígéretei teljesedni fognak, mert eddig még mindig teljesedtek, tehát ezután sem csalatkozhatunk bennük. Ahogy közeledünk Jézushoz és szeretetének nagyságán épülünk, a kételyeink és lelünk homálya eltűnik jelenlétének világosságában. – *Jézushoz vezető út*, 111. o.

A világot végtelen alázata által váltotta meg az Üdvözítő. Bemutatta a szoros kapuhoz vezető egyedüli utat, amelyen átjutva ráléphetünk a keskeny ösvényre, melynek végén tágas terek várnak ránk. Ennek

az útnak minden lépését kijelölte, hogy senki se tévedjen el. Pontosan megmondta, mit kell tennünk: „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (Mt 11:29–30) A bűnös megmentésének ez az egyetlen módja. Krisztus jól tudja, hogy senki sem képes önerőből engedelmessé válni a törvénynek, ezért azt tanácsolja, hogy ne féljünk és ne rettegjünk, hanem emlékezzünk arra, hogy ha őhöz járulunk és erejében bízunk, akkor mindent elvégez helyettünk. Azt mondja, hogy vegyük fel igáját, mert Ő a mi erőnk és hatékonyságunk.

A Krisztus meghívásában rejlő áldásokat csak azok érthetik meg, és csak azok részesülhetnek belőlük, akik felvették igáját. Ha elfogadod hívását, többé nem ragaszkodsz a világ kívánságaihoz, hanem örülsz az Istennel kialakított szoros kapcsolat áldásainak. Krisztushoz járulva az Ő érdekei alá veted a saját érdekeidet. – *In Heavenly Places*, 53. o.

„Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.” (Lk 9:23) Ez a tanítványság bizonyítéka. Ha a gyülekezet tagjai eleget tennének annak, amit az Ige mond, és megtartanák keresztyéi fogadalmukat, akkor szeretnék a testvéreiket, és mindenben az egységre, az összhangra törekednének.

Aki hisz Krisztusban, az alázatosan jár övele, törekszik mások áldására lenni, s ezzel az üdvösséget elnyerők érdekében munkálkodó angyalok munkatársává válik. Jézus kegyelmet, bölcsességet és feddhetetlenséget ad számára, hogy áldás lehessen mindazoknak, akikkel kapcsolatba kerül. Az ilyen ember minél alázatosabbnak tűnik saját szemében, annál több áldást kap Istentől, mivel a kapott áldások nem készítetik büszkeségre, hanem ezeket az áldásokat mások érdekében használja fel. – *This Day With God*, 356. o.